

Csáky Károly

Fohász

(Egy Istenszolgának)

Uram,
te sosem kényszerítettél bennünket,
hogy kövessünk mindenáron,
s kössünk törékeny békét veled,
mert a te törvényed másképpen szól,
s tudod,
mennyit ér
a szabad-
aka-
rat.

Uram,
te nem kívánod,
hogy ültessünk virágot
befagyott folyók fölé,
kertedben gyomot gyomláljunk
virágzás után,
tavaszt dicsérjünk
hóesésben.

Uram,
tudom,
nem szereted a békétleneket,
de sosem kívántad
az ölekezést
ökölbe rándult kezekkel
s a kézfogást
ostort szorongatván.

Uram,
mondd el mindennap az igét,
világosítsd meg gyakran
a mi elménket,
mert sok itt
az álruhás hívő,
a kabátforgató bitang,
és nem pirulnak
hamis prófétáink orcái,
ha kovácsolgatnak erényt a bűnből,
gyaláznak ártatlanokat
érdemkeresztjük reményében.

Isten árnyékában

Vagyunk,
bár csak képletesen
Istennek árnyékában.
Mert hol a fényesség
beragyogja
az eget és a földet,
ott az árnyék
magába rogy-
gyan.

Ám próbára tesz minket
így is az Úr,
mint Ádámot
a paradicsomi lét sokadik napján,
emlékeztetve a sötétségre
meg a teremtett világ
megannyi előnyére.

Már tudjuk:
a Mindenható ajándéka
a kozmosz összes kincse,
mely egyszerre szolgálja szabad akaratunkat,
és magában rejti árnyát is a tárgynak.

Hordozzuk hát magunkban mi is
lelkünk bűnt termő sötét rejtekeit,
s fohászunk Irgalomra várva
a világnak bugyraiban,
hogy szabadulhassunk
minden kárhozattól,
s fényeskedjék nekünk
az örök világosság,
ha levetjük árnyékvilágunk szennyét,
megtisztulva
Urunk trónja elé lépünk,
mely menedéke
a bűnbánóknak.

Radnai István

Rokontalan nép cintermei

furcsa mennyország a Házsongárd
ott vannak az unitárius *szentek*
s kiüzetés folyik e paradicsomkertet
tudóstalanítják köveknél hivatalát

dölyfösebben őrző kortársak ásnak
s ha találnak valamit a csontokon
kié lehet ki és kivel rokon
száraz falat a fogak belevásznak

micsoda hegyoldal gondolom Farkas-
réten járva így halottak napja előtt
ittragasztja a napot a délelőtt
kik minden ősszel sárgult levelet kapnak

ki a frontról érkezőt ki tenyérszerű képletekkel
teleírva s kinek-kinek kezet nyújt egy tenyér
a trombitáló angyali postás mindenkit elér
s akkor magyar szász román szláv felkel

a Házsongárdból Farkasrétre látogatni
vagy Kossuthot Antallt a Nemzeti Kertben
nincs *únió* nincs *antantant* képkeretben
és múzeumok faláról indul a hakni

és a *vérrel* telt pohárral vígan koccintva
megbeszéli hímzetten terített asztal
mellett hiáavalóság volt ördög arca
minden papír mely sárgul s fakult a tinta

és határról ott fenn vagy lángoló pokolban
senki többé nem *határoz* iktat diktál
s aki csóvát vetett martalóc vagy aki szikrát
pattintott puskájában kovával boldog holtan

így lépkedek a fanyar őszi temetőben
álmodozom békéről s megbotlok egy kőben *

60

* Megjelent Kolozsvárt a *Szabadságban*, a TETŐN rovatban 2012. december 5-én